

Sarah Morgan

Karácsony tizenkét napja

Újévi kívánság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *The Twelve Nights of Christmas*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Halász Kriszta

Első megjelenés: *Júlia Különszám 60.* (2013.) – Minden jó, ha vége jó

© Harlequin Books S.A., 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *The Italian's New-Year Marriage Wish*

(Brides of Penhally Bay) (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

A mű szerzője: Sarah Morgan

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-214-4

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

SARAH MORGAN

*Karácsony
tizenkét napja*

1

– Sosem hittem volna, hogy megérjük ezt a pillanatot. Feltétlenül meg kell ünnepelnünk, Pietro!
– Rio Zaccarelli hátradőlt, miközben a pincér kitöltötte a pezsgőt.

Vele szemben ülő ügyvéd kinyitotta az aktatáskáját, majd átnyújtott egy köteg iratot.

– Csak akkor koccintok, ha már aláírtuk a szerződést. Egyébként hogyan sikerült itt asztalt kapnod? Még soha életemben nem láttam ennyi gazdag, befolyásos embert egy helyen. – Pietro elragadtatva körülnézett.

Rio belelapozott az iratokba.

– Sosem jártál itt?

– Már egy éve fenn vagyok a várólistán. Neked viszont elég volt felemelni a telefont. Szeretnék én is olyan befolyásos lenni, mint te.

– Ha ezt az ügyet sikeresen lezárod, akkor szerzek neked itt egy asztalt. Megígérem.

– Szavadon foglak. Az utolsó lapon kell aláírnod. – Pietro átnyújtotta a tollát, és Rio lendületes mozdulattal odakanyarította a nevét.

– Az adósod vagyok.

Az ügyvéd visszatette az iratokat az aktatáskába.

– Most az a legfontosabb, hogy karácsonyig ne kövess el semmilyen hibát. Még gyorshajtásért sem büntethetnek meg. És semmilyen nőügy! A szexet egy időre felejtse el!

Riónak egyetlen arcizma sem rándult.

– Megígérem, hogy óvatos leszek.

Pietro most egészen közel hajolt hozzá.

– Az óvatosság ezúttal nem elég. Szó sem lehet szexről, hacsak nem vagy nő. Persze ha véletlenül beleszeretnél egy tisztességes nőbe, az még jól is jöhet. De ahogyan téged ismerlek, erre semmi esély.

– Nem léteznek tisztességes nők, és még ha találnék is egyet, hamar megváltozna, és már csak a házassági szerződésen, valamint a válás esetén neki járó nagy összegű végkielégítésen járna az esze – jegyezte meg Rio keserűen.

– Megértem, hogy ilyen cinikus lettél, de... – Pietro a kezébe vette az étlapot.

– Ne aggódj, megértettem. Semmi szex. – Rio az orosz balett-táncosnőre gondolt, aki ebben a pillanatban a lakásában várja.

Majd küld neki néhány ékszert, és a magánrepülőjén visszaküldi Moszkvába. Később talán folytathatják a kapcsolatukat. Vagy nem. Amikor rádöbrent, hogy ez valójában teljesen hidegen hagyja, összeráncolta a homlokát.

Kinézett az ablakon, ahonnan csodálatos kilátás nyílt Rómára. Bármire hajlandó, hogy elérje a célját. Még arra is, hogy egy ideig önmegtartóztatásban éljen.

Pietro félretette az étlapot. Ismét elmosolyodott.

– Úgy tűnik, még soha semmi nem esett ennyire a nehezedre. Utazz el valahová, ahol nincsenek nők!

– Üzleti ügyben Londonba kell mennem.

– Felelősségre vonod Carlost?

– Elbocsátom – jelentette ki Rio hűvösen. – Hiba volt egyáltalán alkalmazni. Rendbe kell hoznom a dolgokat, még mielőtt a hozzá nem értése rossz hírért kelti az egész szállodaláncnak.

– Nem várhatsz ezzel addig, amíg aláírjuk a papírokat?

– Ez nem veszélyezteti az ügyünket.

– Még sincs jó érzésem.

– Ezért fizetlek: hogy te aggódj, én pedig nyugodtan aludhassak.

Pietro felvonta a szemöldökét.

– Mióta tudsz te aludni? Hiszen még nálam is többet dolgozol. Még az ünnepeken sem pihensz. – Kezébe vett egy szelet kenyeret, és kettétörte. – Tulajdonképpen miért gyűlölöd ennyire a karácsonyt?

Riónak görcsbe rándult a gyomra. Sietve kiitta a pezsgőjét.

– Mert ez is csak újabb kifogás, hogy ne kelljen dolgozni – válaszolta, és igyekezett elhessegetni a fájdalmas emlékeket. – Az ügyünk miatt pedig ne aggódj! – váltott témát. – Amíg nem írjuk alá a papírokat, szót fogadok, és egyedül alszom.

– Gondolom, ez rettentően szokatlan és unalmas lesz, de így kell lennie. Komolyan mondom, Rio, maradj otthon és csak a laptopodhoz és a telefonhoz nyúlj! Ne becsüld alá az ellenfelet!

Rio kényszeredetten mosolygott.

– Londonban úgysem találkozom olyan nővel, aki érdekelne. Most pedig rendelhetünk végre?

– Ezt nem teheti velem! Nem cserélheti le a zárat! – Evie kétségbeesetten megragadta a férfi karját, és majdnem elcsúszott a jeges havon, amikor az lerázta a kezét.

– Sajnálom. Forduljon a tulajdonoshoz!

Egyáltalán nem úgy tűnt, mintha valóban sajnálná.

A lány lassan felfogta a helyzet súlyosságát, és kezdett pánikba esni.

– Tizenkét nap múlva karácsony! Ilyen rövid idő alatt nem találok új lakást.

Feltörték belőle az érzések, amelyeket az elmúlt hat hétben olyan kétségbeesetten igyekezett elfojtani. Aznap lett volna az esküvője, és mostanra már úton kellene lennie a Karib-tenger felé! De ehelyett most teljesen egyedül van egy idegen nagyvárosban. Havazik, és nincs hová mennie.

– Legalább azt engedje meg, hogy összecsomagoljak! – Nem mintha olyan sok holmija lenne. Valószínűleg mindene belefér egy szemeteszsákba.

Alighogy idáig jutott gondolatban, a lakatos az ajtó mellett álló fekete zsákra mutatott.

– Itt van minden. Szerencsére nem volt sok.

Vajon mi ebben a szerencse? Reményekkel teli érkezett Londonba, és fogalma sem volt, hogy itt ilyen drága az élet – és hogy mennyire magányos lesz. Még azt sem engedhette meg magának, hogy időnként beüljön valahová a kolléganőivel.

Arcába hullott a hó, és Evie megborzongott.

– Legalább azt engedje, hogy még egy éjszakát itt maradjak. – Közel állt az idegösszeomláshoz. Minden akkor kezdődött, amikor a vőlegénye, Jeff SMS-ben közölte vele, hogy mégsem veszi feleségül. Akkor a nagyapjára való tekintettel összeszedte magát, és a legsürgősebb feladatokra összpontosított. Lemondta a szertartást és a foglалásokat, visszaküldte az ajándékokat, és megpróbálta megmagyarázni a helyzetet a rokonoknak meg a barátoknak. – Kérem! Karácsony előtt nem találok másik lakást.

– Az élet már csak ilyen kemény.

Ebben a pillanatban megszólalt Evie mobilja. Amikor a kijelzőn meglátta a számot, a szíve fájdalmasan összeszorult.

– Kérem, ne menjen el! Fel kell vennem, mert különben még azt hiszik, hogy valami baj történt... Szia, nagyapa! – szólt bele a készülékbe. – Minden rendben?

– Csak tudni akartam, hogy vagy. A hírekben erős havazásról beszélnek.

Az öregúr hangja fakó volt, és Evie önkéntelenül még erősebben markolta a telefont. Számára a nagyapja volt a legfontosabb ember a világon.

– Jól vagyok. Hiszen tudod, hogy imádom a havat.

– Építettél már hóembert? Azt mindig nagyon élvezted.

A lány nagyot nyelt.

– Még... nem volt rá időm. De a szállodával szemben, ahol dolgozom, van egy nagy park. – Azt nem árulta el, hogy Londonban mindenki túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy hóembert építsen.

– Éppen dolgozol? Akkor nem szeretnék zavarni. Biztosan megint egy hírességről kell gondoskodnod.

– Ööö, én... – Evie elpirult. Valószínűleg kicsit túlzásba vitte a füllentést. – Nagyapa...

– Büszke vagyok rád. Elmeséltem annak az öntelt Mrs. Fitzwilliamnek a szomszéd szobában, hogy az unokám egy előkelő londoni szállodában recepciós. Ha hozzámentél volna ehhez a semmirekellő Jeffhez, akkor soha nem kapod meg ezt a remek állást. Remélem, mostanra már te is rájöttél, hogy nem ő a megfelelő társ a számodra. Pipogya alak, és neked igazi férfira van szükséged.

– Már bármilyen férfi jó lenne – suttogta a lány.

– Mit mondtál?

– Semmit. – Életében most először hálát adott, hogy a nagyapja rosszul hall. Sietve témát váltott: – Hogy vagy? Jól bánnak veled? – Az idős ember a barátai példáját követve mindenáron öregek otthonába akart költözni, de Evie egyáltalán nem örült ennek.

– A csontjaimban érzem az időjárást, a személyzet pedig túlságosan nagy feneket kerít mindennek.

Evie mosolygott.

– Hamarosan megennyhül az idő. És én hálás vagyok, hogy ennyire törődnek veled.

– Bárcsak együtt tölthetnénk a karácsonyt! De túlságosan hosszú ide az út ahhoz, hogy csak egy napra jöjjél. Aggódok miattad. Hiányzol.

A lánynak összeszorult a torka, és hirtelen heves honvágy fogta el.

– Te is nagyon hiányzol, nagyapa. Hamarosan meglátogatlak. És kérek, ne aggódj, tényleg jól vagyok! – Eközben kétségbeesetten integetett a lakatosnak, aki éppen berakta a szerszámait a kocsijába. Csak nem akarja itt hagyni ebben a dermesztő hidegben?

– És hogy megy a munka? – kérdezősködött tovább a nagyapja. – Azt meséltem Mrs. Fitzwilliamnek, hogy a hollywoodi sztárok egymás kezébe adják nálatok a kilincset. És ettől annak a kíváncsi nőszemélynek végre a torkán akadt a szó.

Evie nem tudta, hogy nevéssen-e vagy sírjon. Talán hiba volt hazudni a nagyapjának, de nem akarta, hogy aggódjon miatta.

– Remekül. – Arról inkább nem számolt be, hogy visszaminősítették, és a hájas üzletvezető megpróbált kikezdeni vele.

Amikor a lakatos beindította a motort, Evie felkapta a fekete zsákot, és odarohant az autóhoz.

– Várjon!

A nagyapja ezalatt egyfolytában beszélt.

– ...a Zaccarelli-részvények ismét emelkedtek, tehát nem kell aggódnod a munkahelyed miatt.

Evie a legszívesebben mindent bevallott volna a nagyapjának, de akkor az öreg valószínűleg felül a legelső vonatra, hogy felelősségre vonja Carlos Bellinit.

– Elmész valamilyen karácsonyi ünnepségre? Biztosan rengeteg meghívást kaptál a hódolóidtól.

– Nem terveztem semmit, és még nem állok készen egy új kapcsolatra. – Evie megcsúszott a jeges úton, és közben elejtette a szemeteszsákot. Ezüstszerű kis fenyőfája beleesett a latyakos hóba. – Ne aggódj miattam!

– Tudod, én sem leszek fiatalabb, és szeretném mielőbb magamhoz ölelni a dédunokámat.

De hát hogyan teljesítse a nagyapja kívánságát, ha egyetlen férfinak sem kell?

– Igyekezni fogok, nagyapa – ígérte a lány, majd erőltetett vidámsággal elbúcsúzott.

Erősen havazott, és már éppen azon gondolkozott, hogy elő kellene kotornia a zacskóból az esernyőjét. Ekkor újra megszólalt a mobilja. Amikor a kijelzőn megpillantotta a számot, halkán felnyögött.

– Tina? Tudom, hogy késésben vagyok, de... – Összerezcent, amikor meghallotta főnöknője szemrehányó hangját. Tina emlékeztette rá, hogy Salvatore Zaccarelli másnap érkezik a szállodába. – Értem... a tetőtéri lakosztály tökéletes lesz. Megtiszteltetés, hogy Carlos engem bíz meg a feladattal... Igen, tisztában vagyok vele, hogy Mr. Zaccarelli a legfontosabb vendég, aki valaha megfordult nálunk, és hogy csak a tökéletessel elégszik meg.

A szállodalánc tulajdonosa nyilvánvalóan kiállhatatlan alak lehet, és Evie már most elhatározta, hogy megpróbál kitérni az útjából.

Tina tovább beszélt, miközben Evie kiment a buszmegállóhoz. A ruhája teljesen átnedvesedett.

– Ünnepelesen? Természetesen ünnepelesen díszítem fel a fát... Mindjárt ott leszek... – Elhallgatott. Előtte szállást kell találnia, ahová éjfélkor hazatérhet a műszakból. – Már úton vagyok.

A tömött buszon ülve Evie azon töprengett, vajon nem lenne-e jobb elmondani a nagyapjának az igazat. Hogy mennyire magányos Londonban, és rettenetesen hiányzik neki. Hogy a főnöke gyűlöli, és már néhány nap után lefokozta. Mert állítólag túl kedves a vendégekkel.

Felsőhajtott. Az talán bűn? Hiszen egy szálloda recepciójának kedvesnek kell lennie. Most szobalányként dolgozik, és szinte nem is találkozik a vendégekkel. Már azon kapta magát, hogy néha magában beszél.

Rosszkedvűen leszállt a buszról, és a luxusszálloda hátsó bejáratához sietett. Miközben azon töprengett, hová rejthetné el a szemeteszsákot, egy fekete limuzin haladt el mellette, és összefröcskölte sárral.

– Szia, Evie! Késtél – sietett elébe a kolléganője. – Lemaradtál a megbeszélésről. Tina azt mondja, hogy azonnal fel kell menned a tetőtéri lakosztályba. Holnap jön a nagyfőnök. Azt rebesgetik, hogy mindenkit kirúg, aki nem nyeri el a tetszését. Még a hájas Carlos is idegesnek tűnik. Már alig várom, hogy személyesen találkozzak Rio Zaccarellivel. Ő a legvonzóbb férfi, akit valaha láttam.

Evie mostanra teljesen átfagyott, és tüszentenie kellett.

– Hiszen még sohasem láttad.

– De igen, fényképen. Magunk közt csak szexi Riónak hívjuk.

– Inkább kegyetlen Rio – motyogta Evie.

Kolléganője a homlokát ráncolva a szemeteszsákra nézett.

– Mióta kell neked összeszedni a szemetet?

– Szívesen tettem... – Nem akarta bevallani, hogy valójában ebben van minden holmija. Hősiesen mosolygott, majd követte kolléganőjét az üvegajtón át az épületbe.

Miután a szemeteszsákot elrejtette néhány cső mögött a pincében, az elegáns tetőtéri lakosztályba sietett. Nyomorultul érezte magát, és most először megkönnyebbülést érzett, hogy nem kell a recepción ülnie, és egyfolytában mosolyogni. A legszívesebben elbújt volna valahová, amíg ismét jobb idők köszöntenek rá.

Alighogy belépett a nagy, elegánsan berendezett lakosztályba, máris felszabadultabb lett. Vágyakozva körülnézett. A kandallóban pattogott a tűz, és a drága szőnyegen két kényelmes heverő állt. A nagy ablakokon át lenyűgöző kilátás nyílt a Hyde parkra és Knightsbridge elegáns épületeire.

A zongora mellett egy nagy fenyőfa állt, és mellette néhány doboz dísz azt várta, hogy karácsonyi pompába öltöztesse a szobát.

– Tehát így élnek a gazdagok – suttogetta.

Lehangoltan nekilátott a munkának. Közben megpróbált nem gondolni az utolsó ünnepre, amikor még a nagyapjával együtt díszítették fel a fát. Csodálatos napokat töltöttek együtt. De alig néhány héttel később az idős embert enyhe szélütés érte, és nem maradt más választása, mint elhelyezni egy öregek otthonában. Hogy fedezni tudja a költségeket, Evie eladta a kis házukat, és Londonba költözött, ahol senkit sem ismert.

Most pedig fogalma sincs, hol tölti az éjszakát. És ha megkérné Tinát, hogy adjon neki egy üres szobát, amíg talál új lakást? De egyhavi fizetése sem lenne elég, hogy akár csak egyetlen éjszakára is megszálljon a szálloda legolcsóbb szobájában.

Megállás nélkül dolgozott. Feldíszítette a fát, és néhány fagyöngyágot tett a vázába, majd nekiállt kitakarítani. Még csak félig készült el, amikor váratlanul kinyílt az ajtó, és Carlos, az igazgató lépett a szobába.

Evie megdermedt. Kettesben vannak, és nincs a keze ügyében a mobilja!

Attól a naptól kezdve, hogy megpróbálta megcsókolni, igyekezett kerülni a férfit. Carlos azonban a szálloda igazgatója, így tőle függ az állása.

Lehet, hogy csak ürügyet keres, hogy elbocsáthassa?

– Tökéletes munkát végzett, Evie. Pontosan így képzeltem el. – Undorítóan vigyorgott, és

közben tetőtől talpig végigmérte a lányt. – De hiszen maga csurom víz!

Evie nem mozdult. Miért van az, hogy az egyetlen férfi, aki érdeklődik iránta, éppen egy ilyen undorító, ellenszenves alak?

– Erősen havazik, és várnom kellett a buszra.

– Nem szeretném, ha tüdőgyulladást kapna. Vegyen egy forró zuhanyt.

Evie elpirult.

– Arra most nincs idő. Még nem végeztem, és fél óra múlva lejár a munkaidőm.

– Holnap korán reggel kezd. – Carlos a homlokát ráncolta. – Talán az lesz a legjobb, ha itt tölti az éjszakát. Azt akarom, hogy Rio mindennel meg legyen elégedve.

Maradhat a szállodában? Evie alig tudta felfogni a szerencsését.

– Az jó lenne – válaszolta színlelt könnyedséggel. – Van egyáltalán szabad szobánk?

– Nincs. Telt házunk van. De itt maradhat, ebben a lakosztályban.

Evie döbbenten meredt a férfira.

– Itt?

– Miért ne? Csak holnap délutánra várjuk Riót. Maga éjfélkor végez, és holnap reggel hétkor kezdődik a műszakja. Majd gondoskodom róla, hogy senki ne zavarja.

A lány elbizonytalanodott.

– Itt aludjak?

– Hát persze. Senkinek sem lesz kifogása ellene, én pedig tartozom magának ennyivel. – A férfi rövid habozás után folytatta: – Sajnálom, hogy a múltkor kissé erőszakos voltam. Valószínűleg félreértettem a jeleket.

De hiszen ő nem küldött semmiféle jeleket!

– Felejtsük el! – Evie megkönnyebbült. Talán mégsem akarja elbocsátani? – Hogy van az ujja?

– Már gyógyul. – Carlos megmozgatta bekötözött ujját, és közben bűnbánóan nézett a lányra. – Komolyra fordítva a szót, kérem, maradjon, Evie! Ha itt tölti az éjszakát, akkor jobban tud dolgozni.

– Hát jó – válaszolta a lány rövid habozás után. – Köszönöm.

– Van száraz ruhája?

Evie a pincében lévő holmijára gondolt.

– Hagytam lent... egy táskát.

– Akkor felhozatom. Hol van?

Rio Zaccarelli az éjszaka leple alatt, a biztonsági emberek sorfala közt kiszállt a magánrepülőgépből, és a várakozó limuzinhoz sietett.

– Nem látom a sajtót. Nagyon helyes. – Antonio, az első számú testőre rutinosan körülnézett.

– Senki sem tudja, hogy megérkezett. Értesítsük a szállodát? Csak délutánra várják, nem hajnali négykor.

– Ne! – Rio kényelmesen hátradőlt az ülésen.

Antonio tudta, hogy jobb nem kérdezősködni, így becsukta a kocsiját, és beült a sofőr mellé.

– Mindjárt megérkezünk. Teljesen kihaltak az utcák. És már minden karácsonyi díszben pompázik.

Rio nem válaszolt.

Hidegséget érzett, amelynek semmi köze nem volt a téli időjáráshoz. Kifejezéstelen arccal kitekintett az ablakon.

Karácsony!

Bár csaknem húsz év eltelt, még mindig gyűlölte ezt az ünnepet.

Ha rajta múlna, akár örökre kitörölhetnék a naptárból. Bekapcsolta az okostelefonját.

Anna, a balett-táncosnő tizennégy üzenetet küldött. Miután elolvasta az első hármát, és meglátta a kapcsolat szót, valamennyit kitörölte.

Amikor a kocsiját behajtotta a szálloda elé, Rio egy pillanatig ülve maradt, és alaposan szemügyre vette az épületet.

Soha nem viszed semmire. Egy senki vagy, Rio!

Keserően mosolygott. Ez az épület az övé, ahogyan még sok másik. Nem rossz eredmény egy olyan embertől, akinek az élete nemrég még romokban hevert. Előrehajolt.

– Vigyen inkább a hátsó bejárathoz! – utasította a sofőrt olaszul.

– Igenis, uram.

Amikor a limuzin megállt, Rio kiszállt, és elindult a bejárat felé. Rosszallóan elhúzta a száját, amikor nem talált ott senkit.

Antonio szorosán a nyomában volt.

– Majd én előremegyek.

– Inkább ellenőrizze a biztonsági kamerákat. Állapítsa meg, mennyi időbe telik, amíg meglátnak. – Felment a tizedik emeletre, a tetőtéri lakosztályba. Beütött néhány számot, mire az ajtó kinyílt.

Nem változtatták meg a biztonsági kódot! A szeme dühösen megvillant.

A lakosztályban kellemes, békés hangulat uralkodott. De azonnal észrevette a karácsonyfát. Pedig szigorú utasítást adott, hogy nem akar semmilyen karácsonyi dekorációt!

Dühösen nézte a feldíszített fát, majd elfordult, keresztülment a lakosztályon, egyenesen a hálószobába. És ekkor földbe gyökerezett a lába.

Az ágyon egy meztelen nő feküdt. Hosszú vörös haja legyezőként szétterült a párnán, és sötét szempillája csak még jobban kihangsúlyozta világos bőrét. Gyönyörűen ívelt piros szája félig nyitva volt.

Rio hosszú ideig csak nézte a lány ajkát, majd lejjebb vándorolt a tekintete. Rendkívül nőies alakját a hajzuhatag részben eltakarta. Érezte, ahogy előnti a vágy. Minden apró részlet beleivódott az agyába. Úgy gondolta, hogy a lánynak csakis zöld szeme lehet. A teste pedig – lélegzetelállító. Még soha életében nem látott ilyen hosszú lábat...

Lassan belépett a szobába. Leült az ágy szélére, és végigsimított a lány vállán, majd félrehúzta a vörös hajzuhatagot.

Képtelen volt ellenállni a csodálatos ajak csábításának. Lehajolt, és megcsókolta. A következő pillanatban a lány kinyitotta a szemét, és álmosan ránézett.

– Ó... – nyögte. – Már karácsony van?

Ha ez a karácsony, akkor gyökeresen felül kell bírálnia a véleményét erről az ünnepről. Talán mégsem olyan rettenetes. Ekkor észrevette, hogy a lány szeme kék.

Lehajolt, hogy újra megcsókolja. De ebben a pillanatban hirtelen felvillant egy vaku fénye.

Megfordult, és egy férfit látott fényképezőgéppel a kezében, amint éppen sietve távozik a szobából.

Rio káromkodva felugrott, és utánairamodott, de az idegen már eltűnt.

Előkapta a mobilját, hogy felhívja a biztonságiakat, de még mielőtt Antonio válaszolhatott volna a hívásra, Carlos bukkant fel a folyosón.

– Rio? Most értesítettek, hogy valaki behatolt a lakosztályba. Nem tudtam, hogy ilyen korán érkezik. Milyen volt az útja? – Kezet nyújtott, majd tekintete a nyitott ajtón át a hálószobába esett. – Nem tudtam, hogy látogatója van. Kérem, bocsásson meg...

Riónak hirtelen a fülében csengtek az ügyvédje szavai.

Most az a legfontosabb, hogy karácsonyig semmilyen hibát ne kövess el!

Csapdát állítottak neki.

És ő egyenesen belesétált.

Evie még mindig teljesen kába volt a csóktól. Felkelt, és mivel még mindig meztelen volt, elvette az ágy végéből a takarót, és maga köré tekerte. Majd átment a nappaliba, ahol Carlos egy magas, széles vállú férfival beszélgetett. Azzal, aki az imént megcsókolta.

Az idegen már a puszta jelenlétével teljesen betöltötte a helyiséget. Szétvetett lábbal állt, és igencsak félelmetesnek tűnt, ahogyan dühös tekintete valósággal felnyársalta Carlost. Ekkor észrevette őt. Evie megborzongott.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha felöltözöm – szólalt meg halkan, mire a férfi felhorkant.

– Egy tapodtat sem mozdul innen addig, amíg nem engedélyezem!

A tekintetében már nyoma sem volt szenvedélynek vagy vágynak.

És ebben a pillanatban Evie felismerte! Látott egyszer róla egy fényképet a szálloda kiadványában. Salvatorio Zaccarelli, a *Zaccarelli Leisure Társaság* tulajdonosa, de a bulvársajtóban csak Rióként emlegették, aki rajong a szép nőkért és a gyors autókért.

Azok után, amit olvasott róla, Evie tudta, hogy szívtelen, könyörtelen ember, akit kizárólag a pénz érdekel. A szállodáiban csak akkor jelenik meg, ha valami baj van, és ilyenkor fejek hullanak. A barátnőivel is ugyanúgy bánik, mint az üzletfeleivel. Senkit sem tűr meg sokáig maga mellett. Most láthatólag forr a dühtől, mert a lakosztályában találta.

Amennyiben Carlos nem igazolja, hogy tőle kapott engedélyt, akkor elveszíti az állását.

Ekkor egy nagydarab férfi sietett be a nappaliba.

– Bocsásson meg, főnök! A pasas meglógott. Már felhívtam a rendőrséget, és az embereimmel átnézzük a biztonsági kamerák felvételeit. Kérdezem ki ezt a nőt?

Miről akarják kikérdezni?

– Maguk nem ismerik egymást? – Carlos úgy tett, mintha meg lenne lepve. – Azt hittem... hiszen mi másért lett volna a hálószobájában?

Evie elképedve meredt a főnökére, miközben kétségbeesetten próbálta kitalálni, hogyan mászhatna ki ebből a csávából.

– Kérem, bocsásson meg, Rio – folytatta Carlos negédes hangon. – Rendszerint alaposan ellenőrizzük az alkalmazottainkat, de az utóbbi időben olyan nagy volt itt a forgalom... – Majd a lányhoz fordult. – Nagyot csalódtam magában, Evie. Visszaélt a bizalmi helyzetével.

– Maga itt dolgozik? – fordult most hozzá Rio Zaccarelli.

Hirtelen minden szem rá szegeződött. A lány legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Természetesen mindenki Carlosnak fog hinni, így értelmetlen lenne védekezni.

Nincs otthona, munkája, és alig két hét múlva karácsony.

Amikor eszébe jutott a nagyapja, elfogta a pánik. Semmi esetre sem mondhatja meg neki az igazat, legalábbis az ünnepek előtt.

Talán az lenne a legokosabb, ha félretenné a büszkeségét, és könyörögne Rio Zaccarellinek. Esetleg ismét meg kellene csókolnia. Önkéntelenül a férfi ajkára siklott a tekintete, és megnyalta az ajkát.

Amikor Rio ezt észrevette, a szeme dühösen megvillant. Carloshoz fordult.

– Van fogalma arról, hogy mekkora baj okozott? – förmedt rá.

Evie zavartan figyelte, ahogyan Carlosra zúdítja a dühét. Vajon rájött, hogy az igazgató hazudik? Rio Zaccarelli rendkívül eszes férfi hírében állt. Ismét reménykedni kezdett. Talán mégis megmenekül. Carlosnak gyöngyözni kezdett a homloka.

– Fogalmam sincs, miről beszél!

Rio láthatóan csak nehezen tudott uralkodni magán. Odalépett az igazgatóhoz, és megmarkolta az ingét.

– Egyáltalán nincs lelkiismerete? Nincs magában szemernyi tisztesség?

Evie rémulten a szája elé kapta a kezét. Attól tartott, hogy Rio bármelyik pillanatban leüti a férfit. Bár Carlos nyilvánvalóan félt, ugyanakkor diadalittas volt az arca. Szemmel láthatólag örömmel töltötte el, hogy Rio Zaccarelli elvesztette az önuralmát. Arckifejezése gúnyos volt, mintha a valóság a legmerészebb álmait is felülmúlná.

Evie már semmit sem értett. A két férfi teljesen megfélemezte róla. Úgy álltak egymással szemben, mint két harci kakas, de egyetlen pillanatig sem volt kétséges, ki kerül ki győztesen.

– Ha a történetek miatt megghiúsul a megállapodás...

– Csak nem gondolja, hogy nekem bármi közöm van ehhez? – Carlos úgy tett, mint aki vérig van sértve. – Komolyan azt hiszi, hogy... Tisztában vagyok vele, hogy most a legkevésbé sincs szüksége a publicitásra, hiszen éppen nyakig ül egy rendkívül kínos ügyben, és ez az eset mindent tönkre tehet.

A lány döbbenet hallgatta a beszélgetést. Tehát itt csupán valamilyen üzletről van szó? Rio ezért ennyire dühös? Kizárólag a pénze miatt aggódik?

Lopva a férfira tekintett, és egy pillanatig attól tartott, hogy Carlos torkának ugrik, de e helyett Rio eleresztette a férfit.

– Menjen a pokolba! – mondta. – Soha többé nem akarom látni. Megtiltom, hogy mostantól bármelyik szállodámba betegye a lábát. Az ügyvédek majd minden továbbit elrendeznek. És ha a történetek miatt nehézségeim adódnának... ha én... – Képtelen volt befejezni a mondatot.

Evie megborzongott a hangjából sugárzó gyűlölettől. Hogyan lehet valaki ennyire dühös egy szerződés miatt?

Arra számított, hogy Carlos majd megpróbálja megvédeni magát, de a férfi szó nélkül sarkon fordult, és kisetett a lakosztályból.

Így ő gyakorlatilag egyedül maradt egy örülttel.

Önkéntelenül még jobban magához szorította a takarót. Bár megvetette Carlost, de őt legalább ismerte. Ha Rio Zaccarelliben gyilkossági szándék lappang, akkor szerencsésebb volna, ha lenne egy tanú, vagy legalább egy másik lehetséges áldozat.

– Utána menjek, főnök? – kérdezte a nagydarab férfi, aki nyilvánvalóan a testőr lehetett. – Biztos vagyok benne, hogy egy perc alatt kiszedem belőle a szükséges információt. Pipogya alak.

– Ne pazarolja rá az idejét! – válaszolta Rio fagyosan. – Nekem van egy jobb módszerem.

Evie rettegve hátrált egy lépést.

– Próbáljon megnyugodni! – nyögte. – Vegyen mély levegőt... Gondolom, semmi értelme, hogy bocsánatot kérjek, vagy megpróbáljam megmagyarázni. De szerintem kicsit túlreagálja a dolgot...

Rémülten felsikoltott, amikor a férfi elindult felé.

Rio levetette a zakóját, és egy székre dobta. Alatta fehér inget viselt, amely csak még jobban kihangsúlyozta izmos felsőtestét. Evie lenyűgözve, ugyanakkor ijedten figyelte, ahogy feltűri az inge ujját. Úgy festett, mint egy bokszoló, aki felkészül a küzdelemre.

Végül Rio megállt előtte.

– Túlreagálok? Vagy maga a legérzékletlenebb, legönzőbb és legpénzéheőbb nő, akivel valaha találkoztam, vagy fogalma sincs arról, mekkora lavinát indított el.

Így közelről Evie észrevette, hogy a férfi nincs megborotválkozva és milyen sűrű, hosszú a szempillája. Más nő talán vonzónak találta volna, de ő csak félelmet érzett.

– Nem vagyok önző és pénzéhes – mentegetőzött remegő hangon. – Szerintem nem főbenjáró bűn, hogy az ágyában aludtam. Természetesen elismerem, hogy helytelenül viselkedtem, de hát nem volt itt senki. Egyébként is csak a takaró tetején feküdtem.

– Hát persze. Máskülönbén hogyan tudta volna a fotós meztelenül lefényképezni? – Rio megragadta a takarót, és magához rántotta.

Bár Evie a maga csaknem száznyolcvan centiméterével magasnak számított, most mégis kicsinek és jelentéktelennek érezte magát.

És csak ekkor fogta fel a férfi szavainak jelentését.

– Fotós? Miféle fotós?

Amikor Rio tekintete az ajkára siklott, Evie-nek remegni kezdett a lába. Egy pillanatig ő is olyannak látta a férfit, mint a többi nő. Érezte hihetetlen vonzerejét.

Ekkor Rio hirtelen eleresztette. Hogy ne veszítse el az egyensúlyát, Evie kinyújtotta a kezét, mire a pléd lecsúszott a földre. Sietve felkapta, és közben észrevette, hogy a férfi tekintete elsötétül. A testőr nagyot nyelt.

– Felöltözöm – mondta fakó hangon. Mostanra már bizonyára megszáradt a ruhája, amelyet a fürdőszobában a fűtőtestre terített.

Rio Zaccarelli megvetően felhorkant.

– Nem gondolja, hogy kissé elkésett a szégyenlősködéssel? Holnap már az összes újság címlapján ott lesz a fényképe.

– Miféle fényképem?

– Amelyiken csókolózunk – válaszolta a férfi mogorván. – Tudni akarom a fotós és a megbízója nevét. Gyerünk, árulja el!

Evie a hálószoba irányába tekintett, miközben lelki szemei előtt ismét lejátszódott a jelenet.

– Lefényképeztek minket?

A férfi arcán megrándult egy izom.

– Rendszerint büszke vagyok az önuralmamra, de most kezdem elveszíteni. Ha nem akarja megtapasztalni, milyen az, amikor igazán dühös vagyok, akkor ne játssza itt nekem az ártatlant!

– Nem játszom semmit! És nem láttam semmilyen fotóst. Hiszen maga eltakarta előlem az ajtót, ha még emlékszik rá.

Érezte, hogy elpirul.

– Komolyan azt akarja elhíttetni velem, hogy nem vette észre sem a vakut, sem a fotóst?

Evie görcsösen próbálta felidézni a történeteket. De csak arra emlékezett, mennyire izgató volt a csók. Eszébe jutott a jóleső melegség, a bizsergés, amely elárasztotta a testét, majd a villanó fény... *villanó fény?*

Rémülten a férfit tekintett, mire Rio gúnyosan elhúzta a száját.

– Nos, kezd visszatérni az emlékezete?

Milyen fölényes és nagyképű!

– Nem láttam. Mint már mondtam, eltakarta előlem a kilátást.

– De magát sajnós, nem sikerült eltakarnom a fotós elől... – Dühösen nézett a lányra.

Evie-nek remegni kezdett a lába.

– Azt akarja mondani, hogy egy idegen lefényképezett meztelenül az ágyban? – Érezte, hogy kezd pánikba esni.

– Már figyelmeztettem, hogy nem vagyok megfelelő hangulatban a kisdéd játékaihoz. – Rio hangja és testtartása olyan fenyegető volt, hogy a lánynak a félelemtől kiszáradt a szája.

– Én sem – válaszolta metsző hangon. – Én nem játszom semmilyen játékot. Egyáltalán hogyan jutott be ide a fotós? És miért akart volna engem lefényképezni?

A férfi szeme megvillant.

– Ha még több ostoba kérdést tesz fel, akkor így meztelenül kiteszem az ajtó elé. Mennyit fizetett magának?

Evie először nem is értette a kérdést.

– Tényleg azt hiszi, hogy valaki fizetett nekem, hogy meztelenül lefényképezhessem? Teljesen elment az esze? – Szinte már hisztérikus volt a hangja. – Talán észrevette, hogy nem vagyok éppen egy szupermodell.

A férfi döbbenetesen nézett rá.

– Csak emiatt aggódik? Hogy a fotós a legelőnyösebb oldalát örökítette-e meg?

– Nekem nincs előnyös oldalam! Mindig ugyanúgy nézek ki, ezért nem is hagyom soha, hogy lefényképezzenek. A legszívesebben Rio Zaccarelli képébe vágta volna, hogy számára ez a meztelen fénykép maga a rémálom. Rengeteg fájdalmas emléket elevenít fel...

Evie, az elefánt...

– Vajon... mihez kezd a fényképpel? – Megpróbált józanul gondolkodni. – Hiszen senkit sem

érdekel egy rólam készült felvétel. – És ekkor hirtelen megértette. – Magáról viszont igen! – Eszébe jutottak a bulvársajtó szalagcímei. – Jaj, ne...!

Rio csak nézte, miközben egy mély ránc jelent meg a szája körül.

– Mennyit fizettek magának?

– Semennyit! Ugyanolyan ártatlan vagyok, mint maga. – A férfi azonban láthatóan nem hitt neki. Sötét szeme fenyegetően megvillant, mire Evie tekintete sietve inkább Rio szájára siklott.

– Ártatlan nők nem fekszenek meztelenül egy férfi ágyában, és várnak rá.

– Én nem vártam magára! Egyáltalán hogy jut ilyesmi az eszébe? Tegnap kivettem a lakásomból, és fogalmam sem volt, hol tölthetném az éjszakát... – Lázasan végiggondolta a történeteket. Carlos ragaszkodott hozzá, hogy itt maradjon éjszakára! Még bátorította is, hogy vegyen egy forró zuhanyt, és a fűtőtesten szárítsa meg a vizes ruháját. Rio Zaccarellire tekintett, aki most összeszorította a száját.

– Ne is jusson eszébe úgy tenni, mintha nem tudná, hogy mi történik itt – figyelmeztette a lányt fagyosan, mire Evie fülig pirult.

– Engem becsaptak.

– Hallgatom – mondta a férfi színlelt nyugalommal.

– Carlos valósággal utasított, hogy aludjak itt ma éjjel. – Evie görcsösen magához szorította a plédet. – Hogyan is lehettem ilyen naiv? Vajon most mihez kezdenek a fényképpel?

– Nyilvánosságra fogják hozni – válaszolta a férfi hűvösen. – Holnaptól bárki megcsodálhatja az interneten és az újságokban.

A testőr megköszöri a torkát.

– Főnök...

Rio mondott neki valamit olaszul, mire a férfi azonnal elhallgatott.

– Hogyan? – kérdezte Evie rémulten. – Azt hittem, arra akarják felhasználni, hogy esetleg megszarolják velem, vagy valami hasonló...

– Ezt mondták magának?

– Nem, csupán erre következtettem... – Evie kétségbeesetten igyekezett tisztán gondolkodni. – Úgy értem, ha ezek az emberek meg akarják zsarolni, akkor talán még meg lehet őket győzni arról, hogy ne jelentessék meg a képet. Van fogalma arról, hogy az mennyire kínos lenne? Soha többé nem jelenhetnék meg sehol.

– Gondolja, hogy ez érdekel engem? – jegyezte meg gúnyosan Rio.

– Aligha. Hiszen nem magát fényképezték le meztelenül. És ne is próbáljon meg megfélemlíteni! Már így is éppen elég borzasztó ez az egész. Ha a fénykép megjelenik az újságokban, akkor azt mindenki látni fogja... a nagypám is... – Kétségbeesetten a férfira tekintett. – Tennie kell valamit! Hiszen van pénze... Nem tudná lefizetni ezeket az embereket? Találjon ki valamit!

Megpróbált visszaemlékezni, honnan jöhetett a vaku villanása, és milyen testhelyzetben feküdt akkor éppen.

Ismét eszébe jutottak azok a rettenetes idők, amikor az iskolai testnevelésórák előtt az öltöző legeldugottabb sarkába bújva próbálta felvenni a tornafelszerelését, hogy lehetőleg senki ne lássa meg.

– Korábban kellett volna gondolnia a következményekre, még mielőtt befekszik az ágyamba.

Evie mély levegőt vett.

– Azért feküdtem oda, mert fogalmam sem volt, hová mehetnék. Éppen elveszítettem a lakásomat, és szorult helyzetben voltam, amikor Carlos felajánlotta, hogy itt tölthetem az éjszakát. – A nyelvével idegesen megnedvesítette az ajkát. – Egyáltalán nem érdekel, hisz-e nekem, vagy nem, de mindenáron meg kell akadályoznia, hogy azok a fényképek megjelenjenek. Kérem, fizessen azoknak az embereknek!

Rio közönyösen ránézett.

– Nem pénzt akarnak.

Elfordult, de Evie észrevette, mennyire komor lett az arca.

– Csak meg akarják nehezíteni... az életemet.

– És mi lesz az én életemmel?

– Maga egyáltalán nem érdekli őket. Eljátszotta a szerepét. Biztosan megtalálja majd a módját, hogy a hirtelen támadt hírnevét anyagilag kiaknázza.

– Tényleg azt hiszi, hogy a fenekemmel szeretnék híres lenni?

– Akkor miért vállalta el?

– Mondja, maga süket? Nekem ehhez az egészhez semmi közöm!

A következő pillanatban kinyílt a lakosztály ajtaja, és a szálloda három egyenruhás biztonsági embere sietett be rajta, teljesen kifulladásra.

Evie a legszívesebben elbújt volna valahová.

Rio azonban jelentőségteljesen az órájára tekintett.

– Már tizenhét perce vagyok a szállodában – állapította meg fagyosan, – és eddig senki sem tartóztatott fel. Ez pontosan tizenhat és fél perccel több annál, ami még elfogadható. A hátsó bejáratnál lévő kamera nem az utca felé van irányítva, ezen kívül a lakosztály biztonsági kódját az utolsó látogatásom óta nem változtatták meg. Nyilván ennek köszönhető, hogy bárki könnyen behatolhatott ide, és egy riporternek sikerült is eljutnia a lakosztályomig. Így óvják a vendégeket?

Evie látta, hogy Arnoldnak gyöngyözni kezd a homloka. A biztonsági főnök azon kevés munkatársa közé tartozott, aki mindig kedves volt hozzá.

– Nem számítottunk arra, hogy az éjszaka közepén érkezik, uram. Csak a délelőtti folyamán vártuk... – Hirtelen elhallgatott, és döbbenetesen nézett a lányra. – Evie? Maga meg mit keres itt?

– Nem volt hol aludnom ma éjjel...

Rio szeme összeszűkül.

– Maga tudja, hogy ez a nő kicsoda?

– Evie Andersonnak hívják. – Arnold arcvonásai ellágyultak. – Recepció... akarom mondani szobalány.

Evie már éppen reménykedni kezdett, hogy Arnold talán a védelmére kel, amikor ismét kinyílt az ajtó, és egy testes, ötven év körül nő lépett a szobába. Ő is kapkodva öltöztetett fel, ugyanis rosszul gombolta be a blúzát, és fordítva volt rajta a szoknya.

Evie kétségbeesetten felsóhajtott. Csak ezt ne! Vajon Tina hogyan szerzett tudomást a történeteikről?

– Mr. Zaccarelli... Csak későbbre vártuk. Rettentően sajnálom, hogy senki nem fogadta...

– Szemmel láthatólag kellemetlenül érezte magát. – Tina Hunter vagyok, én gondoskodom a vendégekről. Minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy a lehető legkellemesebben érezze magát nálunk.

Amikor megfordult, és megpillantotta Evie-t, valóságos sokkot kapott.

– Evelyn? Hát maga meg mit keres itt? – Kínosan feszengve ismét Rio felé fordult. – Rettentően sajnálom. Ez a nő csak bajt okoz nekünk... Valami különlegesnek tartja magát. Evelyn, fogja a holmiját, és azonnal hagyja el az épületet!

Evie-t felháborította ez az igazságtalan bánásmód.

– Nem is kíváncsi az én mondandómra?

Tina most elpirult.

– Meztelenül találtam ebben a lakosztályban. Ennyi elég. Rendkívül ízléstelennek tartom, hogy így akarja ráerőszakolni magát egy milliárdosra.

– Nézzen csak erre az emberre! – Evie szinte már alig látott a dühtől. – Még ha akarnám, sem tudnám magam ráerőszakolni! – Elhallgatott, és érezte, hogy elpirul.

Tina elvörösödött a méregtől.

– Azonnal hozza a holmiját!

– Nincsen holmim. Mindenem egy szemeteszsákban van a pincében. Carlos fel akarta küldetni, hogy száraz ruhát vehessek fel, de a zsák azóta sem érkezett meg. – Remegő kézzel a füle mögé simított egy hajtincset. Semmi esetre sem borulhat most ki. – Akár hiszi, akár nem, de Carlos utasított rá, hogy itt aludjak.

– Természetesen egyetlen szavát sem hiszem! – mennydörgött Tina. – Miért engedné meg

az igazgató egy szobalánynak, hogy a tetőtéri lakosztályban töltse az éjszakát? Egy olyan lakosztályban, amelyben egyetlen éjszaka tizenkétezer fontba kerül?

Evie elsápadt.

– Mennyibe? Az lehetetlen!

– A maga viselkedése lehetetlen! Kénytelen lesz új állás után nézni, ifjú hölgy. De tekintettel rejtett képességeire, úgy gondolom, hogy ez nem okoz majd gondot magának – tette hozzá Tina csípősen. – Felesleges megjátszania magát. Úgysem hiszi el itt senki, hogy tisztességes, vidéki lány. Lehet, hogy annak tűnik, de mindnyájan tudjuk az igazat. Mit gondol, mi másért helyeztem át a recepcióról?

– Igazságtalan velem. Itt a karácsony, de magában nincs semmi együttérzés. És azért vagyok félig meztelen, mert teljesen átázott a ruhám.

Tina dühösen az ajtó felé mutatott.

– Ki van rúgva. Tűnjön el innen!

– Ebben az öltözetben? – kérdezte Evie rémülten. – A takaró a hálószoza tartozéka, és nem szeretném, ha végül még lopással is megvádolnának. Önhibámon kívül kerültem ebbe a helyzetbe, és mégis meg akar büntetni. Most felöltözöm, aztán elmegyek. Boldog karácsonyt mindenkinek!
– Besietett a fürdőszobába, és bezárta maga mögött az ajtót.

Tisztességes...

Rio Evelyn Anderson után meredt, és gondolatban már kezdett kidolgozni egy tervet, hogyan tudna mégis előnyt kovácsolni ebből a szerencsétlen helyzetből.

Tina most a két biztonsági emberhez fordult.

– Nyissák ki az ajtót, és kísérik ki a szállodából! Igyekezni fogunk a lehető legkisebb feltűnéssel intézni az ügyet, Mr. Zaccarelli.

– Takarodjanak innen! – förmedt most rájuk Rio. Az ajtóhoz lépett, és kinyitotta. – Mindenki! Méghozzá most azonnal!

A jelenlévők elbizonytalanodva néztek egymásra.

– Maga pedig szervezzen délre egy megbeszélést a dolgozókkal – fordult most a biztonságiak vezetőjéhez. – Tudni akarom annak az embernek a nevét, aki felelős a biztonsági kamerák rossz beállításáért. És szeretnék egy tervet látni arra vonatkozóan, milyen biztonsági intézkedések szükségesek ahhoz, hogy bármilyen betolakodót harminc másodpercen belül észleljenek és elkapjanak...

– De ez itt egy szálloda, uram. Az emberek jönnek-mennek...

– Ha úgy érzi, hogy ez túl nagy feladat a maga számára, akkor mondja meg, és máris lecserélem egy alkalmasabb személyre. De amennyiben maradni szeretne, a biztonsági embereim a segítségére lesznek a terv elkészítésében. A maga feladata, hogy különbséget tegyen a vendégek, a kíváncsiskodók és a sajtó között. Végül is ezért fizetem. Maga pedig... – Rio most Tinára nézett – ...ki van rúgva.

– Nem rúghat ki csak így egyszerűen! – mondta a nő döbbenet.

– Ez a szálloda az enyém. Azt csinállok, amit akarok.

– Semmi oka rá, hogy...

– Az alkalmazottak terrorizálása és megfélemlítése az én szememben már éppen elég ok – jelentette ki a férfi hűvösen. Kifejezéstelen arccal szélesebbre tárta az ajtót. – Most elmehetnek. És küldjenek valakit, aki elviszi innen a karácsonyfát. Amíg itt vagyok, nem akarok hallani a karácsonyról. Megértették? Nem akarok látni fenyőket, karácsonyi díszeket és girlandokat.

A többiek elindultak, de Tina megállt.

– És mi lesz Evelynnel? Hiszen az egész az ő hibája.

Rio azonban olyan pillantást vetett rá, hogy az asszony jobbnak látta, ha távozik. Ezután odament a fürdőszobához.

Tisztességes...

Lehet, hogy ez lesz a megoldás?

– Nos, rendben, Csipkerózsika. Megöltem a sárkányt, most már kijöhet.

Rio kirúgta Tinát!

Evie, aki mindvégig az ajtónál hallgatózott, nem akart hinni a fülének.

Óvatosan elhúzódott a fürdőszoba ajtajától, és arcát a hűvös csempéhez szorította. Remegett a lába.

Rio átlátott Tinán, és azonnal elbocsátotta.

Lassan fellélegzett. Ám amikor rádöbbsent, hogy valószínűleg ő a következő, kétségbeesetten lehunyta a szemét. Bár pillanatnyilag leginkább a fénykép miatt aggódott. Talán az lenne a legjobb, ha felhívná az öregek otthonát, és megkérné az ott dolgozókat, hogy az elkövetkezendő napokban ne engedjék a nagyapját tévézni vagy újságot olvasni.

De az öregúr szerette az újságjait, és egészen biztosan magyarázatot követelne.

– Tíz másodpercet kap, hogy kijöjjön a fürdőszobából.

Rio tekintélyt parancsoló hangja csak megerősítette aggodalmát. Tudta, hogy a legrosszabb még csak ezután következik.

Kétségbeesve körülnézett, de sajnos semmilyen menekülési lehetőséget nem látott. Dühös volt magára, hogy elfogadta Carlos ajánlatát, és itt töltötte az éjszakát. És haragudott Rio Zaccarellire, mert teljesen váratlanul, az éjszaka közepén érkezett Londonba.

– Két másodperc...

Evie összerezsent, és kétségbeesetten az ajtó felé tekintett. Gyorsan ki kell találnia valamit.

A fürdőszobában legalább biztonságban van. A férfi aligha töri rá az ajtót. Vagy mégis?

A következő pillanatban hatalmas robaj hallatszott, és az ajtó teljes erőből a falnak csapódott.

Rio Zaccarelli a küszöbön állt, és a vállát dörzsölte.

– Elvárom, hogy az alkalmazottaim kövessék az utasításaimat! – förmedt rá. – És semmi kedvem tönkretenni a szállodámat, csak hogy beszélhessek velük.

Evie nagyot nyelt.

– Jól van? Mostanáig csak filmen láttam olyat, hogy valaki betöri az ajtót. Fáj? – Aggódva tekintett a férfira.

– Fáj. – Rio óvatosan megmozgatta a vállát. – Éppen ezért nagyra értékelném, ha legközelebb kinyitná.

A lány bizonytalanul elmosolyodott, miközben továbbra is szorosan fogta a takarót.

– Miért? Hogy szemtől szemben rúghasson ki?

– Ki mondta, hogy ez a szándékom?

– Elbocsátotta Tinát.

– Úgy tűnt, nincs igazán elragadtatva magától.

– Valóban – bólintott Evie rosszkedvűen. – Sajnos, nem sok támogatást tapasztaltam a vezetők részéről.

Aztán eszébe jutott a nagyapja, és arra gondolt, vajon próbálja-e megkérni Rio Zaccarellit, hogy adjon neki még egy esélyt. De elég volt egy pillantás a férfi arcára, hogy rájöjjön, merő időpocsékolás. Rióban valószínűleg nincs szemernyi együttérzés sem.

– Lenne itt még egy dolog...

A férfi mély hangjára Evie megborzongott, és nagyon is tudatában volt, hogy a takaró alatt teljesen meztelen.

Az egész emberből csak úgy sugárzott a férfiasság – az apró sebhelytől a jobb szeme fölött egészen a borostás arcáig. Rio Zaccarelli határozott, mindenre elszánt ember, aki mindig keresztülviszi az akaratát.

Hirtelen szinte kézzel tapinthatóvá vált a feszültség. Evie-nek remegett a lába, és a szíve majd kiugrott a helyéből. A legszívesebben elmenekült volna, de mégis képtelen volt megmozdulni.

– Ha öt percre magamra hagy, gyorsan felöltözöm – mondta idegesen.
– A saját ruhájába?
– Természetesen. Ott lógnak a... – Oldalra nézett, és teljesen megdöbbsent. – Este kiterítettem a fűtőtestre! De eltűnt! – Erre csak egyfajta magyarázat létezik. Ismét elfogta a pánik, és Rióra nézett, aki gúnyosan felvonta a szemöldökét.
– Köddé vált?
Evie felemelte a kezét.
– Mostantól inkább semmit sem mondok, hiszen úgysem hiszi el egyetlen szavamat sem.
– Téved – jelentette ki a férfi mogorván. – Úgy sejtem, hogy Carlosnak köze lehet a ruhák titokzatos eltűnéséhez.
A lány lassan ismét leeresztette kezét.
– Honnan tudja?
– Mert az ő ötlete volt, hogy itt éjszakázzon, és egészen biztosan nem az emberbaráti szeretet vezérelte. Lassan kezd összeállni a kép... – Az arcán megrándult egy izom, és mondott valamit olaszul.
– Még mindig nem értem, mi folyik itt, de úgysem számít. Már csak arra vágyom, hogy végre eltűnhessen innen. Ha kölcsönkaphatnék valami ruhát, akkor már itt sem vagyok.
– Nem megy sehová!
A lánynak egy pillanatra még a szívverése is elállt.
– Amennyiben ez csapda volt, akkor nyilvánvalóan az a legjobb, ha mielőbb eltűnök, és megbújok valahol.
A férfi megvetően mosolygott.
– Valóban ennyire naiv? A riporterek mindenhol megtalálják.
Evie már semmit sem értett.
– De hát miért érdekelném őket? Teljesen jelentéktelen, hétköznapi ember vagyok.
– Talán az volt, mielőtt meztelenül az ágyamba feküdt. De most már nagyon is érdekes a sajtó számára.
– Ez kizárólag a maga hibája. Miért kellett megcsókolnia?
– Képtelen voltam ellenállni a kísértésnek. Hiszen meztelenül feküdt az ágyamban.
– Maga minden meztelen nőt megcsókol, akivel találkozik?
– A nők rendszerint csak azután vetkőznek le, miután megcsókoltam őket. És bár sokan és sok mindennel próbálkoztak már, de maga mindenkin túltett.
– Azt hittem megegyeztünk, hogy ez csapda volt! – tiltakozott Evie ingerülten. – Tényleg azt hiszi, hogy itt töltöttem volna az éjszakát, ha tudom, hogy korábban érkezik?
– Igen. Hiszen a fényképek egy vagyont érnek.
– Lehetséges, de nem nekem. – A lány dühösen bement a hálószobába, miközben uszályként húzta maga mögött a takarót.
– Hová készül?
– El innen. Képtelen vagyok elviselni, hogy mindenhol magát látom. – A tükrökre mutatott. – Egyszer is bőven elég. Felhívom a szobaszervizt, és megkérem, hogy küldjenek fel egy egyenruhát. Aztán megbújok valahol, ahol nem talál meg a sajtó.
– A megfutamodás nem old meg semmit.
– Csak szóljon, ha esetleg van jobb ötlete! Maga bizonyára könnyen megbirkózik a helyzettel, hiszen vannak testőrei és néhány jól őrzött háza. Nekem azonban együtt kell élnem azzal, hogy ez a fotó létezik, és hogy hamarosan bárki megbámulhatja az interneten. – Véletlenül a takaróra lépett, és megbotlott. Kétségbeesetten pislogott, és megpróbálta visszafojtani a könnyeit. – Bele kell törődnöm, hogy a nagyapám olyan fényképet fog látni rólam, amelyen meztelen vagyok, és éppen egy idegennel csókolózom. Ha megint szélütést kap, akkor az kizárólag az én hibám!
– És mi fogja jobban sokkolni? A meztelensége vagy hogy egy idegennel csókolózik?
Evie a kezébe vette a telefonkagylót.
– Egyáltalán nem vicces.

– Talán úgy nézek ki, mint aki szórakozik? Magának ez az egész csupán egy kínos közjáték, de nekem... – A férfi elhallgatott.

– Talán veszélyezteti az egyik üzletét? Hiszen már így is rengeteg pénze van. – Amikor a férfi nem válaszolt, Evie egyre dühösebb lett. – Miért is érdekelné, hogy ez az ügy tönkreteszi a hírnevem? Hiszen a maga szemében én csak egy újabb hódítás vagyok.

– Erről szó sincs. Ugyanis nagyon válogatós vagyok, ami a partnernőimet illeti! – vágott vissza Rio.

És nyilvánvalóan soha nem állna szóba egy hozzá hasonló nővel. Evie elpirult, és sietve tárcsázta a szobaszerviz számát.

– Halló, Margaret? Ne haragudj a zavarásért, de felküldenél nekem egy egyenruhát a tetőtéri lakosztályba? Én... magamra öntöttem valamit... Tessék? – Ismét fülig pirult. – 38-as méret... 38-ast mondtam... Nem, nem suttogok... – Felsikoltott, amikor hirtelen valaki kikapta a kezéből a telefont.

– 38-as méret – ismételte meg Rio. – És küldjön fel fehérneműt és cipőt is! Melltartóból... – tekintete a lány mellére siklott –... 75 D-t, és cipőből... – Kérdőn Evie-re nézett.

– Negyvenes – válaszolta a lány tompán.

A férfi továbbította az információt, majd befejezte a beszélgetést. Ezután elővette a mobilját, amely már egy ideje a nadrágja zsebében csengett, és hosszasan beszélgetett valakivel olaszul.

Evie ezalatt kipirult arccal azon töprengett, vajon Rio hogyan találta ki a melltartója méretét.

A férfi még mindig beszélt, amikor ismét halk zümmögés hallatszott. A másik zsebéből még egy telefon került elő.

Evie döbbsen figyelte, ahogyan folytatja a beszélgetést, miközben másik kezével SMS-t ír.

– Sì... sì... *Ciao!* – Letette a telefont, majd homlokát ráncolva a lányra tekintett. – Mi a baj?

– Hány telefonja van?

– Három. Így hatékonyabban tudok dolgozni.

– És ha egyszerre csörög mindegyik? A legtöbb férfi képtelen egyszerre több dologra koncentrálni.

Rio hűvösen mosolygott.

– De én nem olyan vagyok, mint a legtöbb férfi. – Mintegy bizonyítékul, a következő pillanatban egyszerre megszólalt mindkét telefon. Miközben Rio fogadta az egyik hívást, Evie az ablakhoz lépett.

Odakint még mindig sötét volt, de a behavazott utcákon lassan elindult a forgalom.

Az ablaküveghez préselte az arcát, és azt kívánta, bárcsak az ő élete is ugyanolyan normális és egyszerű lenne, mint azoké az embereké odalent. Bárcsak visszafordíthatná az időt és soha ne töltötte volna az éjszakát a lakosztályban!

Ismét könnyek szöktek a szemébe. Néhányszor pislogott, de megfogadta, hogy nem sír.

Most mitévő legyen? Hívja fel a nagyapját, hogy figyelmeztesse?

– Jöjjön el az ablaktól! Egyébként megérkezett a ruhája. A hálószobában átöltözhet.

Evie megfordult. Vajon a kollégáinak honnan sikerült ilyen gyorsan fehérneműt és cipőt szerezniük? De amikor meglátta a dobozokat, rájött, hogy a szálloda halljában lévő butikból származnak.

– Én ezt nem tudom kifizetni.

Rio láthatóan kezdte elveszíteni a türelmét.

– Szerintem a melltartóján lévő árcédula most igazán a legkisebb gondja.

– Magának nem kell a pénz miatt aggódnia – makacskodott Evie –, de nekem igen. Főleg mivel elveszítettem az állásomat.

Ismét megszólalt az egyik telefon, de Rio ezúttal nem törődött vele.

– Öltözzön fel, és tekintse ajándéknak a ruhát!

– Nem fogadhatom el.

– Akkor vegye úgy, hogy ez is a kárelhárítás része. Minél tovább rohangál itt meztelenül, annál több bajunk származhat belőle.

Evie kelletlenül bár, de igazat adott neki.

Kinyitotta az egyik csomagot. Egy csábító, leopárdmintás melltartót talált benne, és egy ugyanolyan bugyit. Szégyenlősen visszacsukta a dobozt.

– Ezt nem vehetem fel. – A másik csomag tartalmát látva ismét elpirult. – És ezt sem.

– Miért nem? Természetesen nem igazán illik az egyenruhájához, de pillanatnyilag ez is megteszi.

Evie lenyűgözve szemügyre vette a túsarkú lábbelit.

– Soha nem hordok magas sarkú cipőt.

– Nem kell messzire mennie.

– Nem erről van szó. Talán még nem tűnt fel magának, de az átlagosnál magasabb vagyok. Ha magas sarkú cipőt viselnék, mindenki megbámulna.

– Ez így is, úgy is meg fog történni. Tehát vegye csak fel nyugodtan! – A férfi láthatólag befejezettnek tekintette a vitát. Elfordult, és kivette a zsebéből a mobilját.

Evie egyik kezével igyekezett megtartani a takarót, a másikkal a dobozokat egyensúlyozva besietett a hálószobába. Ott az ágyra dobta a takarót, és felvette a fehérneműt, amely tökéletesen illett rá. Amikor belebújt a magas sarkú cipőbe, nehezebbre esett megtartani az egyensúlyát.

Megkockáztatott egy pillantást a tükörbe, és rémülten felsóhajtott, mert szinte óriásnak látta magát. Már éppen újra le akarta venni a cipőt, amikor kinyílt az ajtó.

Rio tetőtől talpig végigmérte.

– *Maledizione...* – szólalt meg döbbenetben.

– Tűnjön el innen! – Evie sietve felkapta a takarót az ágyról. – Még nem öltöztem fel.

– Felesleges hisztiznie, hiszen már láttam meztelenül. – Rio ismét tetőtől talpig szemügyre vette a lányt. – Még soha nem találkoztam magához hasonló nővel.

Evie amúgy is ingatag lábakon álló önbizalmának ez felért egy kegyelemdöféssel.

– Maga szerezte nekem ezt a rémes lábbelit. Én mindig lapos sarkú cipőt viselek. Elegem van a gúnyolódásból, bár talán jobb, ha hozzászokom. Ugyanis amikor holnap megjelenik a fénykép, úgyis minden csak még rosszabb lesz... – Elkeseredetten az ágyra vetette magát, a párnába fúrta a fejét, és keservesen zokogni kezdett.

Rémülten felsikoltott, amikor Rio megragadta a vállát.

– Hagyja abba a sírást! – förmedt rá dühösen. – Ha piros lesz a szeme, azzal csak tönkretesz mindent.

– Mit teszek tönkre? És ne gúnyolódjon rajtam!

Rio láthatóan meglepődött.

– Mikor gúnyolódtam?

– Azt mondta, hogy még soha nem találkozott hozzám hasonló nővel – zokogta Evie. – Nem lehet mindenki szupermodell.

– Eszem ágában sem volt gúnyolódni magán. Bóknak szántam.

Evie, akinek még soha nem dicsérték meg a külsejét, ráemelte könnyes szemét.

– Hogyan?

A férfi szorosán összeszorította a száját.

– Szerintem maga nagyon vonzó nő. Máskülönben miért csókoltam volna meg?

– Mert túlteng a libidója, és képtelen ellenállni egy meztelen nő látványának.

– Teljesen normális a libidóm. – Rio szeme elsötétült a vágytól. – És általában nem szokásom megcsókolni a nőket, akik mindenáron ki akarnak kezdeni velem.

– Én nem akartam kikezdeni magával... – Evie felegyenesedett. Még mindig alig tudta elhinni, hogy a férfi vonzónak találja. – Nem talál túl magasnak?

– Mihez képest?

A férfi gyengéd hangjára Evie megborzongott.

– Nos... én nő vagyok. – Nyelvével önkéntelenül megnedvesítette az ajkát. – A legtöbb férfit általában zavarja a magasságom. Bár az is igaz, hogy maga sem kimondottan alacsony.

– Százkilencven centi – suttozta Rio, miközben a tekintete végigsiklott a lány lábán. Még